04/11/2020

“Ο ποδηλάτης του Θεού Γέρων Χατζηφλουρέντζος”

/ Ορθόδοξες Προβολές

«Ἐν τούτῳ μὴ χαίρετε, ὅτι τὰ πνεύματα ὑμῖν ὑποτάσσεται· χαίρετε δὲ ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς» **(Λουκ. Ι, 20)**

Σε κάθε εποχή, αλλά ιδιαίτερα στη δική μας, δίνεται μεγάλη έμφαση σε προφητικά κείμενα. Ο άνθρωπος διαχρονικά θέλει να πληροφορείται για το μέλλον. Αυτό σε ένα βαθμό οφείλεται στην έλλειψη πίστης και στις φοβίες που μας διακατέχουν για το μέλλον, που είναι πάντα αβέβαιο. Σε ένα άλλο επίπεδο αυτή η εμμονή με τις προφητείες είναι μια πιο light εκδοχή του εκκλησιαστικού μηνύματος. Προκειμένου να αποφύγουμε την οδύνη του αληθινού πνευματικού αγώνα, προσηλωνόμαστε και κατατριβόμαστε με τα θέματα των μελλοντικών συμβάντων, τα έσχατα κ.λπ.

Ο Κύριος όμως μας προτρέπει να μην ενθουσιαζόμαστε από τα σημεία ή την πραγματοποίηση των προφητειών αλλά να δίνουμε έμφαση στο γεγονός ότι Εκείνος μας υιοθέτησε, μας χάρισε τη σωτηρία και έχει γράψει τα ονόματά μας στον ουρανό.

Ωστόσο η προφητεία για τα μελλόμενα μας πληροφορεί για την πνευματική γνησιότητα ανθρώπων, αφανών, ταπεινών, που έζησαν στο περιθώριο της ιστορίας, συχνά λοιδωρούμενοι και παραπεταμένοι. Άνθρωποι που φωτίστηκε από τη θεία Χάρη απέκτησαν το χάρισμα να μας ειδοποιούν και να μας προετοιμάζουν για τα ερχόμενα...

Μια τέτοια σύγχρονη μορφή αποτελεί και ο **Γέροντας Χατζηφλουρέντζος Μιχαήλ Πατσιάς** από τη Μηλιά Αμμοχώστου.

Image not found or type unknown

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ (ΣΥΝΤΟΜΟ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ)

Γεννήθηκε στη Μηλιά Αμμοχώστου το 1901 από τον Μιχαήλ Πατσιά και την Τζυρκά (Κυριακού), το γένος Χατζηρούσου, θεοσεβούμενους αγρότες. Ήταν ο τρίτος από τα έξι παιδιά τους. Ζούσε μια συνηθισμένη κοσμική ζωή. Δεν πήγε στο σχολείο και για μεγάλο μέρος της ζωής του δεν ήξερε γράμματα. Όταν έγινε περίπου 40 ετών ξεκίνησε να περιεργάζεται και να μελετά δειλά-δειλά τα ιερά βιβλία της εκκλησίας. Έτσι σιγά-σιγά έμαθε να διαβάζει. Ασχολούνταν με τη γη και την κτηνοτροφία και με διάφορες άλλες εργασίες.

Παντρεύτηκε την Αννεζού, ένα κορίτσι καλοσυνάτο, υιοθετημένο. Μαζί της απέκτησε πέντε γιούς και μία κόρη.Όταν ήταν ακόμα αρραβωνιασμένος, συνέβη ένα περιστατικό που τον οδήγησε να ψάξει βαθιά μέσα του. Δούλευαν μια μέρα μαζί με τον πεθερό του. Εκείνος εργαζόταν με μεγάλη ταχύτητα, πίστη στον εαυτό του και αυθορμητισμό. Ο πεθερός βλέποντας τον υπερήφανο και εξωστρεφή τρόπο που δούλευε, τον επέπληξε έντονα. Εκείνος χαμήλωσε το κεφάλι και δεν είπε τίποτα. Κατάλαβε, όμως, πως κάτι έπρεπε να αλλάξει στη ζωή του. Από το σημείο αυτό ξεκίνησε η μετάνοιά του, η πραγματική αλλαγή του νοός του. Έσκυψε μέσα του και άρχισε να καλλιεργεί τον εαυτό του. Σιγά-σιγά έμαθε να διεκπεραιώνει οποιαδήποτε εργασία πολύ προσεκτικά, ενώ αργότερα την έβλεπε όπως το εργόχειρο των μοναχών και την έκανε προσευχόμενος, για να αγιάζεται και να τελεσφορεί.

Το 1945 πήρε την ονομασία Χατζής μετά από προσκύνημα στους Αγίους Τόπους. Το προσκύνημα αυτό ήταν η αφετηρία για μια καινή πολιτεία. Η προσωπικότητα του Χατζηφλουρέντζου είχε υποστεί μια αγαθή αλλοίωση, γιατί φαίνεται ότι εκεί τον είχε επισκιάσει η χάρη του Αγίου Πνεύματος. Άρχισε όπως το ηλιοτρόπι να στρέφεται πια ολοκληρωτικά προς τον Θεό.

Ζούσε με συνεχή προσευχή. Καθώς προσευχόταν έκλαιγε με πολλά δάκρυα. Το χάρισμα των δακρύων δημιουργούσε στον Χατζηφλουρέντζο το «χαροποιόν πένθος», τη χαρμολύπη, που λένε οι Πατέρες. Ήταν ένα κλάψιμο ανακατεμένο με τη γλυκύτητα του μελιού, γιατί με τα δάκρυα και την ταπείνωση τον αξίωνε ο Θεός να περάσει τη σκιασμένη χώρα των παθών και να φτάσει στο φωτεινό και πλατύ ξέφωτο της καθαρότητας της ψυχής. Εκεί συναντούσε την παρηγοριά που δεν υπάρχει σε τούτο τον κόσμο, μια παρηγοριά πέρα από τα όρια της λύπης. Ένιωθε τούτη τη χαρά των δακρύων, και μέσα σ’ αυτήν μπορούσε να δει τον Κύριο. «Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται»… Με τη δύναμη της προσευχής του νάρκωνε τις νάρκες και στόμωνε τις κάνες των όπλων ώστε να μην χαθούν ανθρώπινες ζωές. Ο πύρινος ποταμός της ικεσίας του πολιορκούσε τον θρόνο του Θεού και καταργούνταν οι φυσικοί νόμοι…

Έκανε αυστηρότατη νηστεία, παρόλο που ο ύπνος του ήταν ελάχιστος και η δουλειά πολλή. Μεταλάμβανε πολύ τακτικά το σώμα και το αίμα του Χριστού. Θεωρούσε τον εαυτό του αμαρτωλό και το φρόνημα του ήταν πάντα ταπεινό. Βοηθούσε όποιον είχε ανάγκη στα χωράφια χωρίς ποτέ να πάρει χρήματα. Μετά το

τέλος της εργασίας μάζευε τους αγρότες και διάβαζαν το “απόδειπνο”. Καθημερινά μετέβαινε στις εκκλησίες του χωριού καθώς και άλλες εκκλησίες της περιοχής όπου βοηθούσε τους ιερείς στην τέλεση των ακολουθιών και φρόντιζε για την ευπρέπεια των ναών. Αξιώθηκε από τον Κύριο να αποκτήσει το προορατικό χάρισμα.

Προφήτευσε την Τουρκική εισβολή και κατοχή. Συνέτιζε τους συγχωριανούς και συνανθρώπους του αποκαλύπτοντας τους πολλά κακά που θα συνέβαιναν. Είχε προσωπική εμπειρία του Ακτίστου Φωτός. Με την δακρύβρεκτη προσευχή του αποσοβήθηκαν δεινά και τέλως προείπε για το θάνατο του για τον οποίο προετοιμάστηκε με απόλυτη νηστεία για δεκαπέντε ολόκληρες μέρες. Υπέστη πολλούς χλευασμούς για την αγάπη του Χριστού. Πολλοί συγχωριανοί του τον θεωρούσαν τρελό. Ο παππούς Χατζηφλουρέντζος κοιμήθηκε ειρηνικά στη Μονή της Παναγίας της Αυγασίδας την 10η Οκτωμβρίου 1969 αφού μετάλαβε των Θείων Δώρων.

Ο παππούς Χατζηφλουρέντζος διένυσε χιλιόμετρα με το παλιό του ποδήλατο μέσα σε βροχές και άνεμο, μέσα στο λιοπύρι και την υγρασία. Περνούσε από ρουμάνια και διάσελα, ανέβαινε ανηφοριές, διέσχιζε πεδιάδες και μεγάλες πολιτείες καταπονημένος και ακατάβλητος, να προειδοποιήσει, να κηρύξει μετάνοια. Με την προφητική του διόραση έβλεπε τη σκοτεινή νεφέλη να έρχεται απειλητική και έτρεχε να προλάβει, μήπως θα μπορούσε να αποτραπεί το κακό. Έβλεπε τις βόρειες ακτές να μαυρίζουν από τα εχθρικά πλοία, τους Τούρκους να προχωρούν ακάθεκτοι σκορπίζοντας όλεθρο και φρίκη... κι ακόμα μακρύτερα, τα πέτρινα χρόνια της προσφυγιάς, της ευμάρειας και της κρίσης, μέχρι την ώρα της απελευθέρωσης της Κύπρου, ως και την επανάκτηση της Πόλης

Ο παππούς Χατζηφλουρέντζος υπήρξε ο ατόφιος, ο ανυπόκριτος και αυθεντικός ρωμιός της Κύπρου, βγαλμένος από τη μακραίωνη παράδοση αγιότητας του τόπου, στάχυ ολόκαρπο με αρετές, που γεώργησε ο Θεός στον μέγα κάμπο της Μεσαορίας, ποτισμένο με τις ροές των διακρύων του και τη δρόσο του Αγίου Πνεύματος, για να θρέψει σε καιρούς λιμού τον λαό του Κυρίου.

Ήταν μια λαμπάδα προσευχής και ικεσίας αναμμένη συνεχώς μπροστά στα εικονίσματα, ένας στυλίτης δεόμενος αδιάκοπα στην Παναγία, μια πύρινη στήλη δύναμης πνευματικής και έρωτα προς τον Θεό, ένας ωκεανός δακρύων που πολιορκούσε μερόνυχτα το Θείο Έλεος.

Image not found or type unknown

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

«Θα έρθει μια ώρα που θα τρέχετε σαν τα καμήλια, θα φοβάστε να κοιτάξετε πίσω

σας. Θα μαυροφορήσει όλη η Κύπρος και θα γυρεύετε την πιο μικρή σπηλιά, την πιο μικρή τρύπα να τρυπώσετε. Θα γίνει μεγάλο κακό. Εσείς θα φύγετε, εγώ όμως θα μείνω. Θα έρθει ώρα που θα λείψει το μαύρο που την Κύπρο. Αλλόθρησκοι θα βεβηλώσουν τις εκκλησιές μας. Θα μπαίνουν κοπάδια μέσα. Μετανοείτε, ήγγικεν η ώρα!»

«Θα αργήσετε λίγο να έρθετε πίσω. Όταν θα έρθετε, τότε θα είναι τα κλάματά σας. Τότε θα δώσει νόηση στον κόσμο ο Θεός, να καταλάβει τον δρόμο τον σωστό ποιος είναι. Πολλοί Τούρκοι από τα έργα τα καλά θα γίνουν Χριστιανοί. Τούτη η Παναγία και τις πέτρες θα τις κάνει χριστιανές εκείνη την ώρα, όχι μόνο τους ανθρώπους. Θα έρθει ο φόβος του Θεού. Ο κόσμος θα περπατά με το κεφάλι σκυφτό. Η Κύπρος θα ελευθερωθεί από μόνη της χωρίς να τη βοηθήσει κανένας».

«Αν δεν το καταλάβει ο κόσμος να στραφεί προς τον Θεό, θα έρθει μεγάλη κρίση. Θα κλείσουν ξενοδοχεία και θα μείνουν σπίτια ατέλειωτα πάνω στις κολώνες. Θα έρθει καιρός που θα σας τα δίνουν από τη μια [τα χρήματα] και θα σας τα παίρνουν από την άλλη».

«Θα πάνε μέχρι εκεί για να υπογράψουν συμφωνία αλλά τελικά δεν θα την υπογράψουν. Ο σατανάς θα “μπαρκάσει” [θα βάλει εμπόδια] και δεν θα υπογράψουν τα χαρτιά. Διχοτόμηση δεν θα γίνει. Το πρόβλημα όμως θα λυθεί από μόνο του. Η Τουρκία θα πάει στη Μέκκα να ακουμπήσει».

«Θα έρθει μια ώρα που τρεις μόνον άνθρωποι την Κύπρο θα μπορούν να την ελευθερώσουν. Και η Κύπρος θα ελευθερωθεί από μόνη της χωρίς να τη βοηθήσει κανένας. Η Κύπρος με την αφορμήν επιάστην [κατακτήθηκε] ξαφνικά και με την αφορμήν, έτσι ξαφνικά, θα λευτερωθεί. Αλλά πώς θα το φέρει, μόνον ο Θεός γνωρίζει».

«Θα έρθει κι αυτούς η ώρα τους που θα τα πάρουν πίσω [την Πόλη και άλλα μέρη]. Ο Θεός δεν βιάζεται».

«Θεωρῶ ἰδιαίτερα σημαντική τήν ἔκδοση αὐτή, γιατί παρουσιάζει στό εὐρύ κοινό τήν προσωπικότητα, τή βαθειά πίστη, τήν ἁγιότητα καί τό ἔργο τοῦ ἀφανοῦς καί ταπεινοῦ αὐτοῦ ἐργάτη στόν ἀμπελώνα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τήν Ἁγία Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας.

Μέ ξεχωριστό γλαφυρό τρόπο παρουσιάζονται ἀπό τή συγγραφέα οἱ διάφορες πτυχές τῆς ζωῆς τοῦ Φλουρέντζου Μιχαήλ Πατσιᾶ ἀπό τή Μηλιά Ἀμμοχώστου, ὁ ὁποῖος κατά τή διάρκεια τῆς ἐπίγειας ζωῆς του μαρτυροῦσε μέ τήν εὐλάβεια, τήν ἐκκλησιαστική ζωή του, τήν ταπείνωση καί τήν ἀγάπη του στόν συνάνθρωπό του ἀλλά καί μέ τόν ἱεραποστολικό του ζῆλο καί τόν ἁπλό ἀλλά πνευματικό του λόγο, τή μεγάλη ἀγάπη του στόν Χριστό καί τήν Παναγία μας, ὥστε πολλοί νά ἔχουν ὠφεληθεῖ ἀπό τό παράδειγμά του καί νά τόν ἐνθυμοῦνται διαφυλάσσοντες στήν καρδιά τους τά ὅσα τούς ἔλεγε καί ὅσα τούς δίδασκε μέ τή ζωή του.

Ὁ Γέρων Χατζηφλουρέντζος εἶναι γιά ὅλους μας ἕνα φωτεινό παράδειγμα εὐσεβοῦς ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιά ἦταν πυρωμένη ἀπό τήν ἀγάπη του στον Θεό, ἡ ὁποία ἀγίαζε καί τήν καθημερινή ζωή του.
Ἐπιθυμῶ νά συγχαρῶ τήν Δρα Γιώτα Χατζηκώστα γιά τή συστηματική ἔρευνα πού ἔχει κάμει γιά τή ζωή καί τό ἔργο τοῦ Γέροντα Χατζηφλουρέντζου, γιά τόν λογοτεχνικό τρόπο πού παραθέτει τά γεγονότα, ἀλλά καί για τίς πολλές ἱστορικές, λαογραφικές καί ἄλλες χρήσιμες πληροφορίες πού ὁ ἀναγνώστης μπορεῖ νά βρεῖ στίς σελίδες τοῦ βιβλίου της».

Ἀπό τόν πρόλογο τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Λεμεσού κ. Αθανασίου

«Ζήτησα από έναν γνήσιο άνθρωπο του Θεού,
που αξιώθηκε να φθάσει σε υψηλά μέτρα αρετής,
να προσευχηθεί για τον Χατζηφλουρέντζο, για να λάβει
“πληροφορία” εκ Θεού για την κατάστασή του.
Και μου στέλνει το εξής μήνυμα:“Έκαμα προσευχή.
Μα, είναι πολύ ψηλά στον ουρανό αυτός ο άνθρωπος!
Και όσο πιο γνωστόν τον κάνετε, τόσο πιο γρήγορα
θα αρχίσει να θαυματουργεί.
Να πείτε στους ανθρώπους σας
να τον επικαλούνται στις προσευχές τους”».

Μητροπολίτης Μόρφου κ. Νεόφυτος

Image not found or type unknown

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Image not found or type unknown

Η Γιώτα Παρασκευά-Χατζηκώστα κατάγεται από το Λευκόνοικο και ζει στη Λεμεσό. Είναι φιλόλογος, διδάκτωρ Νεοελληνικής Λογοτεχνίας του Πανεπιστημίου Αθηνών. Θέμα της διατριβής της: «Περσεφόνη Α. Παπαδοπούλου. Συμβολή στη

μελέτη του βίου και του έργου της». Τα επιστημονικά της ενδιαφέροντα εστιάζονται κυρίως στην Κυπριακή Λογοτεχνία και τις Γράφουσες Ελληνίδες του τέλους του 19ου και των αρχών του 20ού αιώνα. Συνεργάστηκε με το Κέντρο Επιστημονικών Ερευνών Κύπρου και έχει εκδώσει το βιβλίο Περσεφόνη Παπαδοπούλου. Ψηφίδες ζωής, εκδόσεις Εν Τύποις, Λευκωσία 2006 (με πρόλογο του τ. Πρύτανη του Πανεπιστημίου Αθηνών καθηγητή κ. Γ. Μπαμπινιώτη) και σε συνεργασία με τον καθηγητή Θ. Πυλαρινό τον τόμο Πολυξένης Λοϊζιάδος, Τα έργα, Δημοσιεύματα του Κέντρου Επιστημονικών Ερευνών-LIII, Λευκωσία 2011.
Είναι ιδρυτικό μέλος της Εταιρείας Λο-γοτεχνών Λεμεσού «Βασίλης Μιχαηλίδης» και έχει δημοσιεύσει ποίηση και πεζογραφία. Εξέδωσε τα βιβλία Η γιαγιά η γοργόνα, διηγήματα, 2004 και τη βιογραφία Ένα νέο αστέρι στον ουρανό. Ο επίσκοπος και γιατρός Λουκάς Βόινο- Γιασενέτσκι, Εκδόσεις Εν Πλω, 2010, 2011 και 2020. Έχει βραβευτεί στον Α’ και Β’ Πανελλήνιο Διαγωνισμό διηγήματος «Αντώνης Σαμαράκης» (2001 και 2003) και πήρε το Βραβείο Ενώσεως Συγγραφέων-Λογοτεχνών Ευρώπης στο 9ο Φεστιβάλ Ποιήσεως Θεσσαλονίκης 2009-2010.